

λυτρόπως και ποικιλομόρφως.

Κινούν πάντα λίθον ἕνα σκηνγεύσωσιν ὁπαδοῦς. Ὁ κίνδυνος τῆς κοινωνίας και πρὸ παντός τῆς ἀκχαρτίστου και σπουδαζούσης νεολαίας εἶναι ἄμεσος και τρομερός. Ἀνάγκη πᾶσα πάντες οἱ δυνάμενοι γὰ ἐπιστρατευθεὸν ἔπως ἀμυνθεὸν και καταπολεμήσωσιν τὸ ποικιλομόρφον τοῦ ὕλισμου τέρας. Ὁ ὕλισμός ἐνόμισεν ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ εὐρήκε τὴν Ἀγγίλλειον πτέρναν τοῦ Χριστιανισμοῦ δι' ἃ λυστωδῶς κατεπολέμησε τὴν Θεότητα τοῦ Σωτήρος μας. Ὅθεν ἀπεφασίσαμεν γὰ ἀνατρέψωμεν τὰς θεωρίας των ἐν προκειμένῳ και γὰ τοὺς καταπολεμήσωμεν μετὰ τὴν βέλη ἃ ἐκείνοι μᾶς παρέχουν ἐπὶ τοῦ ἱερσκαυτικοῦ ἐκείνου ἀκριδῶς σημείου τὸ ὅποσον αὐτοὶ θεωροῦν εὐθραυστότερον. και τὸ ὅποσον ὡς μετέχον και τοῦ ἀπτοῦ και φυσικοῦ εὐκολώτερον δύναται νὰ συζητηθῆ και ἀποδειχθῆ. Ἢ ἀνίσωμεν γὰ ὁμιλήσῃ ἢ λογική, ἢ πετρα, ἢ ἱστορία, τὰ πράγματα, και τέλος Ἢ καταφαίνεται πόσον παράλογοι εἶναι οἱ ἱσχυρισμοὶ τῶν ὕλιστῶν τοὺς ὅποιους ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἢ ἀνατρέψῃ και ἢ ἀληθῆς ἐπιστήμη. Ἡ γλώσσα και ἢ διατύπωσης τῶν νοημάτων Ἢ ἴνε τοιαύτη ὥστε πάντες γὰ τὰ ἀντικαθῶνται και ὅτι ἢ ἀλήθεια εἶναι ἀπέριττος και ἀπλή. Καὶ ἀφοῦ τέλος ἤλιου φαινότερον ἀποδειχθῆ ἢ Θεότης τοῦ Χριστοῦ τότε πᾶσαι αἱ ὕλιστικαὶ δοξαῖαι ἀφ' ἐαυτῶν καταπίπτουν. Ἐν ὅ ἐὰν ἢ μελέτῃ αὐτῆ ἐστῆρίζετο ἐπὶ ἐπιπέδῳ καθαρῶς μεταφυσικοῦ και θεωρητικοῦ, ἦτο δυνατόν γὰ διεξέρευγον ὡς ἐγγέλεις οἱ ἀντίπαλοι και ὁ ἀγων εἰς τοὺς ἀρμυνάστους ὀφθαλμοὺς γὰ φαίνεται σκοτεινός και ἀμείροπος. Εἰς πάντα ὅστις εἰδικῶς ἦσυχολήθη μετὰ τὴν μελέτην τῶν κυριωτέρων ὁπαδῶν τῆς ἐλευθέρας λεγομένης σκέψης Ρενάν, Σπράου και Βάουρ ὅτινες εἰδικῶς διὰ συγγραφεῶν καταπολεμήσαν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι γνωστὸν ὅτι οὗτοι ἦσαν ἱεροσπουδασταὶ, ὅτι φυχρανθέντες πρὸς τοὺς κληρικόνους και θέλοντες γὰ πολιτευθεὸν εὐρον τοὺς ἐμπόδιον οὐ ἔνεκεν ἐστράγγῃ ἢ μῆγῃ των κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὰς κρίσεις δὲ τῶν εἰδικῶν οὗτοι κυμαίνονται μεταξὺ πίστεως και ἀπιστίας, ἀνιροῦν τὴν ἐπομένην ὅτι τὴν προτέραν ἐβεβαίουν, εἶναι νεφελώδεις, ἀνευ φιλοσοφικῆς δάσεως, και κατὰ τὰς περιστάσεις ἀκολουθοῦν ἢ καταπολεμοῦν ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα. Ἴδου τὸ ποῖον ἐν ἀληθείαι των ἀντιπάλων, ἄς ἴδωμεν και τὰ ἐπιχειρήματα των! Διὰ τὸ σύντομον. και συστηματικὸν τῆς ἀπολογίας και ἕνα εἰμεθα τοῖς πᾶσι καταληπτοὶ Ἢ ἐξετάσωμεν τὸν Ἰησοῦν ὡς ἄνθρωπον ὑπὸ πάσας Ἀδοῦ τὰς ἐκφάνσεις και ἐπιδράσεις, ἕνα ἴδωμεν ἂν ἢ λογική, πετρα και ἱστορία μᾶς ἐπιτρέπουν γὰ τὸν δεχθῶμεν ὡς ἀπλοῦν ἄνθρωπον. Ἢ ἀνιχνεύσωμεν ἀκροθιγῶς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν ἀπὸ τῶν Πρωτοπλαστῶν ἕνα ἴδωμεν ἂν και πῶς ἀνέμενον Ἀδοῦν ὅτε Ἰουδαϊκός και Ἐβραϊκολατρικός κόσμος. Κατόπιν Ἢ ἐξετάσωμεν τὴν Μ. Χ. ἀνθρωπότητα ἕνα ἴδωμεν ἂν και πόσον ἐπέδρασε ἐπ' αὐτῆς και ἂν πάντα ταῦτα μᾶς ἐπιτρέπουν γὰ ἐξακολουθεῖμεν ἀρνούμενοι τὴν Θεότητά του!

Τὸ πονημάτιον τοῦτο ἢ ἀποτελῆ συνοπτικὴν ἐκθεσιν τῶν πρὸς τοὺς νέους τοῦ Συλλόγου Ο.Χ.Ε.Ν.Π. γενομένων διαλέξεων και χάριν αὐτῶν κυρίως ἐκδίδεται πρὸς βοήθειαν τοῦ ἔργου ἰδίως τῆς ἀνθυλιστικῆς ἢ ἀπολογητικῆς τοῦ Συλλόγου ὁμάδος. Εὐλόγητον

ἔθεν ὅτι δὲν δύναται γὰ ἔχη τὴν ἀρτιότητα ἐνδὲ ἀπολογητικῶ ἔργου μετὰ παραπομπὰς κλπ. και ὅτι ἢ ἐνδεῖα χρημάτων και ἄλλοι λόγοι μᾶς ἰνάγκασαν γὰ τὸ συμπύξωμεν λίαν. Μετὰ τὴν εὐχὴν και ἐλπίδα ἕως ὅτι δὲν Ἢ μείνη ἀτελεσφόρητον, και ὅτι ἄλλοι εἰδικότεροι ἀρτιότερον ἐπ' αὐτοῦ και ἄλλων παρομοίων θεμάτων ἢ ἀσχοληθεὸν. παραδίδωμ τὸ παρὸν εἰς τὴν δημοσιότητα ἔστω και ὅχι ὡς ἐπεθύμουν πλήρες, και ὅτι ἂν δὲν ἀπατώμαι δὲν ὑπάρχει τοιαύτη μελέτη κάπως ἐκτενῆς ἐκδοδομένη ἐν Ἑλλάδι. Ὅ δὲ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμτέρον οἰκονομῶν Κύριος εἴθε και ἐξ αὐτοῦ ἢ ἀναδείξῃ ἀγλαοὺς καρποὺς πρὸς δόξαν Του και σωτηρίαν μας. Γένοιτο.

Ὁ Συγγραφεὺς

Περοδιάκονος ΘΩΜΑΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητῆς Θεολογίας

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Ἡ δάσις τῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἢ οἰκογένεια. Ἐν αὐτῇ ὁ μικρὸς παῖς μακθάνει τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς ἠθικῆς του μορφώσεως. Ἡ πνευματικὴ και ἠθικὴ μόρφωσις τοῦ παιδὸς εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνάλογος τῆς μορφωτικῆς ἱκανότητος των γονέων και τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὁ παῖς διαοίει.

Δυστυχῶς παρ' ἡμῖν ἢ οἰκογένεια, ὕστεροστω ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ εἰς πνευματικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ και εἰς ἠθικὴν τοιαύτην, ἐλάχιστη συντελεῖ εἰς τὴν μόρφωσιν των παιδιῶν τῆς.

Δύναται μάλιστα γὰ εἶπη τις ὅτι ἐνίοτε ἢ οἰκογένεια οὐ μόνον δὲν μορφώνει, ἀλλὰ και διαστρεβλώνει τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ παιδὸς μετὰ τὴν ἀσύγνωστον ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν των καθηκόντων τῆς και μετὰ τὸ ἠθασθῶρον περιβάλλον τῆς, διὰ τὸ ὅποσον πολλὰκις ὑπεύθυνος τυγχάνει αὐτῆ αὐτῆ ἢ οἰκογένεια.

Τι δὲ γὰ εἶπη τις ἂν ἤθελε συμβῆ ἢ ψυχῇ τοῦ παιδὸς γὰ εἶνε ἐκ φύσεως πονηρὰ; Ἀναμφιδόλως ἢ ψυχῇ ἐκείνη τοῦ μικροῦ θέλει ὑποστρεβλωθῆ.

Και πῶς ὅχι; Ἄν ἢ κακὴ ἀνατροφή ἔχει μεγίστη τὴν ἐπίδρασιν τῆς εἰς τὰς πλέον ἀγαθὰς φύσεις και εἰς τὰς πλέον εὐμαλάκτους ψυχὰς, δὲν Ἢ ἔχη ἄρα γὰ ὀλεθριωτέραν τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐπὶ τὰς πονηρὰς τοιαύτας;

Και ἐντεῦθεν συμβαίνει ὥστε ἢ οἰκογένεια, ἢ ὁποία εἶνε ἐντεταλμένη γὰ μόρφωσιν τοὺς χρηστοὺς τοῦ μέλλοντος πολίτης, συμβαίνει γὰ υποθάλη και γὰ καλλιέργη ὅλα τὰ πονηρὰ ἐντικτα και ὅλα τὰ πάθη τὰ ἐμφυλεύοντα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου και τέλος γὰ μᾶς παρουσιάζῃ μίαν ἡμέραν πολίτης ἀμιλλωμένους εἰς τὴν κοινωνικὴν διασθοράν.

Πρὸς ἀντίδρασιν μᾶς τοιαύτης οἰκογενειακῆς κατστάσεως ἐχούσης ὀλεθρῶν τὸ ἀποτελεσμά τῆς και ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, ἀνάγκη πᾶσά ἐξυγίανσι τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, διοχετεύσεως δὲ νέας τοιαύτης, ἢ τῆς Ἢ ἐπέδρα λίαν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν μόρφωσιν των μικρῶν μεν σήμερον ὑπάρξεων, μετ' οὐ δὲ

πολύ δρώντων μελών του κοινωνικού σώματος.

Πολλοί είναι οι παράγοντες εκείνοι, οτινες εγγείουν μερίστην μορφωτικήν δύναμιν και οι όποιοι δύνανται να επιδράσουν λίαν τελεσφόρως εις την μόρφωσιν των ατόμων και των κοινωνιών.

Ένας εκ των κυριωτέρων μορφωτικών παραγόντων είναι και το σχολείον.

Γεώργιος Σωτηρόπουλος
Καθηγητής

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΠΑΡΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ

Ο τρομαρὸς παγκόσμιος πόλεμος, μεταξὺ τῶν ἄλλων φοβερῶν κακῶν ἄτινα ἐκληροδόθησε εἰς τὴν δύστηνον ἀνθρωπότητα, ἀτήκεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλαφρότητα τῆς καρδίας, τὸ ἄστατον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν παραλυσίαν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι γνωστὸν ὅποιαν σπουδαιότητα ἐνέχει ὁ καλὸς χαρακτήρ εἰς τὸν ἀνθρώπον διὰ τὴν κοινωνικὴν λειτουργίαν μιᾶς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Καὶ ὁμολογούμενως ἡ συνείδησις διὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν κοινωνίαν ἐν συνόλῳ εἶναι ὅτι εἶναι ἡ πυξὺς διὰ τὸ πλοῖον καὶ τὸ ἐλατήριον διὰ τὸ ὄρολόγιον. Εἶναι ὅτι εἶναι ὁ ἥλιος διὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ φῶς διὰ τὴν ἡμέραν. Ἡ Δημιουργία λοιπὸν εἰλικρινῶς συνειδήσεων καὶ ἐπομένως καλῶν χαρακτήρων, ἀποβαίνει ἡ πλέον σπουδαιότερα ἐνασχόλησις καὶ φροντίς τῶν ἰθυόντων τὰ τῆς κοινωνίας, πάντοτε μὲν, ἰδιαζόντως δὲ καὶ κατ' ἐξοχήν, νῦν, ὅποτε ἡ ἐρημία τῶν συνειδήσεων καὶ καλῶν χαρακτήρων ἡμέρα τῆ ἡμέρα καταπληκτικῶς ἀξιάγει, λόγῳ τῆς ἐπιπολαζούσης ἠθικῆς χαλαρότητος καὶ παραλυσίας. Καθόσον μόνον ἐπὶ τῶν αὐτῶ ὕψων συνειδήσεων καὶ χριστιανικῶν χαρακτήρων δύναται νὰ στηριχθῇ κοινωνία μὲ ἀληθῆ πρόοδον καὶ πολιτισμὸν ἐπ' ἀγαθῶ αὐτῆς ταύτης, καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ σημερινὴ κατάστασις μιᾶς παρουσιάζει πλήθος κοινωνικῶν καὶ πνευματικῶν ἐρεπίπων. Ἡ δὲ θέα αὐτῶν μιᾶς δεικνύει ἀληθῆ κόλασιν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εἶναι ἔτοιμον κάθε φυτῶριον ἠθικῆς νὰ κατακλῆ εὐθύς ὡς ἤθελε προβάλλει ἀπὸ τὴν συρρίζουσα φλόγα τῶν ταπεινοτέρων ἀνθρωπίνων παθῶν ἄτινα ἐπικρατοῦντα παρὰ τοῖς πολλοῖς σήμερον ἀγωνίζονται παντοιοτρόπως ἵνα πᾶν ὑψηλὸν καὶ ἕλιον εὐρισκόμενον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἀνατρέψωσι. Στρέψατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ὅπου θέλετε: εἰς οἰκονόμοτε τάξιν ἀνθρώπων θὰ ἴδητε τὸν ἀγῶνα αὐτόν. Παντοῦ θὰ συναντήσητε τὰ δειγματα τῆς παραλυσίας τῶν συνειδήσεων. Ἐξετάζοντες ἀκόμη περισσότερο τὸ πρᾶγμα, θὰ πεισθῆτε ἀδιστακτικῶς πλέον, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς ἀληθοῦς συνειδήσεως καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτῆς—ὁ χαρακτήρ—ἐλλείπουσιν ἀπὸ πολλοῦ ἐκ τῶν περισσοτέρων ἐξ ἡμῶν. Καὶ ἐὰν δὲ ποῦ αὕτη ἐνυπάρχῃ ζητεῖται ἐπιμόνως γὰρ δυσφημισθῆ καὶ κατασκευοφαντούμενη νὰ ἐκλείπῃ ἐὰν εἶναι δυνατὸν καὶ αὕτη ἐπὶ τῇ προφάσει τῶν νέων περὶ συντηρήσεως τῆς ζωῆς νόμον καὶ μέσων, ἄτινα ἀποδοθῶσι πολλάκις ἀντικρως ἐναντία πρὸς αὐτὴν τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀτόμου τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας ἀκόμη. Ζητεῖται πρῶτον καταλλήλως

ἡ γλιαρότης τοῦ χαρακτῆρος διὰ διαφόρων μέσων, ἐνῶ συντελεῖται δι' αὐτῆς ἡ παράλυσις τῆς συνειδήσεως τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ μοιραίως πλέον ἡ ἀπειμπόλησις πάσης ἠθικῆς τοῦ ἀτόμου ἢ τῆς οἰκογενείας διὰ τῆς τελείας πλέον περιμρονήσεως τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Ἡ νοσηρὰ αὕτη κατάστασις τοῦ τε ἀτόμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἡτις ἀκολουθεῖ τὴν παράλυσιν τῆς συνειδήσεως μιᾶς εἶναι γνωστὴ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἡ ἀκατάχτητος δίψα τῆς φιλοπλουτίας λόγῳ τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἀρνούμεθα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν πολλαπλασιαζόμενα οἰκογενειακὰ καὶ κοινωνικὰ ἠθικὰ συντηρήματα καλυπτόμενα πολλάκις μὲ τὴν μάσκαν τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ μαρτυροῦσι περιτράνωσ τοῦ εὐρισκόμεθα. Ἡ ἀνύψωσις καθίσταται ἀναγκαία. Ἡ ἀνθρωπότης κουρασθεῖσα πλέον ζητεῖ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν ἐνυπάρχουσαν ἐν τῇ ἠθικῇ αὐτῆς ἀνυψώσει. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι τυχαῖον καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἐξαγνισμὸν τῆς ἔσω ἐνυπαρχούσης πνευματικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Θὰ θελήσωσι λοιπὸν ἀρὰ γε οἱ δυνάμενοι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐνδοξον ταύτην ἀνύψωσιν νὰ ὀργανωθῶσι καὶ ἀγωνιζόμενοι τὸν εὐγενέστατον ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, πνευματικῶν ἀγῶνα νὰ προσφέρωσιν ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν πρὸς τὰς σημερινὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ἄτινας κατακλιζοῦσι, παντοσείδεις δοξασίαι καὶ ἀρχαί, μετὰ πνεύματος ὑλόφρονος καὶ ἡδονικοῦ;

Ἄνδρ. Παπαγεωργακόπουλος

ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

(Η ΓΡΑΦΗ & Ο ΚΟΣΜΟΣ)

Ἡ Γραφή καὶ ὁ Κόσμος εἶναι αἱ δύο βίβλοι τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς κρατεῖ αἰωνίως ἀνοιχτάς πρὸς θεογνωσίαν. Ἡ μὲν Γραφή ἐγγράφη κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ δὲ βιβλίον τοῦ Κόσμου ἐγγράφη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Τὴν γλῶσσαν τῆς πρώτης βίβλου ἐννοοῦν μόνον ὅσοι πιστεύουν εἰς Χριστόν, τὴν δὲ γλῶσσαν τὴν ἐτέρας βίβλου ἐννοοῦν πάντες πλὴν τῶν πεπωρωμένων ἀρχαί καὶ τοῖς ὑποδειχθῆ ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα. Διὰ τῆς ἐμπειρικῆς καὶ ἐποπτικῆς μεθόδου ἡ βίβλος τοῦ Κόσμου μιᾶς ἀνάγει ἐπὶ τὴν ἀίδιον δύναμιν καὶ θειότητα ὥστε μένει ἀναπολόγητος πᾶς ὁ μὴ ἀναγόμενος ἐκ τῆς Κτίσεως πρὸς τὸν Κτίστην. Δυστυχῶς ὁμως καθὼς ὑπάρχουν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνθρώποι καὶ δὴ Χριστιανοὶ λεγόμενοι οἵτινες οὐδέποτε μέχρι θανάτου ἠνοιξαν τὴν Γραφήν ἵνα τὴν μελετήσωσιν καὶ δι' αὐτῆς ἀναχθῶν καὶ ἐπικοινωνήσωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, οὕτω ὑπάρχουν ἀπειρος περισσότεροι χριστιανοὶ οἵτινες οὐδ' ἅπαξ ἐφυλλομέτησαν μετ' εὐσεβείας τὸ βιβλίον τοῦ Κόσμου. Οὐδέποτε οἱ πλείστοι ἀπὸ τὰ ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελισσόμενα ἠσθάνθησαν ἐνδόμυχον παλμὸν πρὸς ἀνύψωσιν ἐκ τοῦ πλάσματος πρὸς τὸν Πλάστην. Οὐδέποτε ἐπὶ τῶν σκιῶν καὶ τῶν κατόπτρων τοῦ κόσμου τούτου οἱ πλείστοι ἀντελήφθησαν ἀναπαλλομένην τὴν θεῖαν μορφοῦ τοῦ Ἀναλλοιώτου. Οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὰ ἴχνη τοῦ πανταρχόθεν παρελεύοντος Θεοῦ. Καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ νήπια τὰ ὅποια ἀνασκαλεύουν καὶ χαζεύουν μὲ τὰς εἰκόνας τῶν διαφόρων βιβλίων χωρὶς νὰ τὰς ἐννοοῦν ἀποδει-